

El postcatalanisme dels pares

«Els pares no van fixar-se en el llegat dels avis perquè el joc de miralls havia quallat tant que es van pensar que només s'havien de preocupar de fer calés i fer titulars als diaris econòmics»

Quan reflexiono sobre les flamants darreres propostes compartides pels governs espanyol i català, com ara els Jocs Olímpics d'hivern o l'ampliació de l'aeroport, no puc treure'm del damunt la sensació que la generació dels nostres avis va aixecar el país llegint bé la situació del tardofranquisme i la primera fase de la democràcia a l'espanyola, i que en canvi, des que els avis es van jubilar, la generació dels pares han venut el país mitjançant una visió economicista ancorada, anant bé, al Windows XP i en sentir-se especials per poder parlar en anglès fluid.

Amb aquesta introducció, vull advertir que no esteu a punt de llegir un article feliç i propositiu, sinó unes línies desanimades fetes des de la intuïció que no serem a temps de fer canviar uns pares als quals els queden molts anys de poder; a ells, i als seus alumnes avantatjats: els que seuen a primera fila i diuen amén a tot perquè ben mirat, per què complicar-se la vida.

Lluny queden els presidents Pujol i Maragall, que ara costen tant de no idealitzar. El president Pujol, mimant les taules de l'evolució poblacional de les conurbacions del país, proposant polítiques industrials i de cohesió amb astúcia i coneixement de cada plaça, parant atenció al prestigi de la llengua, a la transmissió cultural mitjançant l'audiovisual i al respecte institucional arreu, aconseguit mitjançant els seus jocs de miralls. Uns jocs de miralls que van permetre que féssim el primer d'octubre pensant que la Generalitat i els que l'habitaven disposaven d'una envergadura que en realitat mai havíem tingut, però que durant dècades van servir per no ser aixafats pels paranys que Espanya ens ha anat parant a cada moda ideològica

I no només el president Pujol, sinó també el president Maragall i la seva mà esquerra per no desconnectar la zona més poblada del país de la catalanitat i haver-se tret de la màniga, quan tocava i com tocava, una internacionalització i sanejament de la Barcelona franquista de les barraques. Sí, un està tacat per la corrupció, i l'altre per acceptar tortures a independentistes i obviar el terrorisme d'estat, però el que jo personalment no em deixaré fer més és no revisitar en públic les seves polítiques per por del què diran.

Els pares no van fixar-se en el llegat dels avis perquè el joc de miralls havia quallat tant que es van pensar que només s'havien de preocupar de fer calés i fer titulars als diaris econòmics per poder comparar-se exitosament amb la comunitat de Madrid i anar-los a vendre als electors: "Mireu quins bons números, i sense Espanya serien millors". Tot a pes, tant se'n donava si turisme o contenidors 2x1 a la costa (AKA logística) fets a fora i pensat per acabar també fora, la qüestió era aplicar el motllo anglosaxó del segle XX del qual han begut, mencionar Massachusetts, Dinamarca o Holanda segons l'any i brandar senyera de tant en tant.

Artur Mas és el president que mata definitivament el llegat anterior i enterra el catalanisme dels avis oblidant-se dels transmissors culturals, tancant el canal juvenil i estabornint l'infantil, obviat l'estovament intern de la immersió i encigalant tota la seva generació amb un relat business friendly buidíssim, desindustrialitzat i on la tecnologia apareixia només com a reclam de màrqueting, maquillant una desconexió de la lectura demogràfica i estratègica del país. Heus aquí l'eclosió del postcatalanisme, despreocupat de qui som perquè el joc de miralls feia pensar que les veles s'inflaran, capaç de dir-se independentista però d'oblidar-se de la construcció nacional ineludible i de la protecció ecològica innegociable.

I clar, fills pròdigs criats a Carrer Nicaragua 75 o a Còrsega 333 porten des del Windows XP

venent-nos un model de desarrollismo econòmic a pes que no quadra amb la ideologia i el país dels avis, i que desitjo que no quadri amb la ideologia de sons fills. Aquesta doctrina dels pares ha excel·lit en l'art de blindar-se. Cada cop que algú els posa en dubte i s'atreveix a alçar la veu contra el seu model, ells l'acusen de ser dels de "no a tot", de voler matar a la gent de gana (per mi l'obra mestra d'aquest blindatge discursiu la va fer Germà Bel dient: "Podem portar molta gent a passar gana per no ampliar l'aeroport"), de ser uns indocumentats i de no portar la camisa per dins.

Però resulta que els que venim darrere (que també hem estudiat i vist món, ens adonem que el seu accent parlant anglès és com ara el nostre, i que sabem enfocar-nos la càmera interior) potser no veiem tan clar que hàgim de jugar a fer créixer l'aeroport fins a arribar als 100 milions de passatgers o fer uns JJOO d'hivern, sinó atraure inversions estrangeres sostenibles i vols estratègics mitjançant un model econòmic del segle XXI.

Un model pensat per un segle i per una generació que us està explicant per la via dels fets que prefereix estar a l'atur abans que treballar en els sectors que el vostre model postcatalanista genera. I no m'ho invento, els estudis demoscòpics de les darreres eleccions deixen clar que els joves van votar partits que no compren la venda del país per part dels pares. Una altra cosa, és clar, és que aquests partits potser també acabin incomplint allò que van dir. Per cert, les seus de Nicaragua 75 i Còrsega 333 foren venudes a fons d'inversió immobiliària per fer-hi pisos de luxe enfocats al mercat internacional. Poètic.